

Száraz György

A kiválasztottak titkos tudása 2. rész

A teremtés titkai, angyalok háborúja, lelki fajok, a Szent Grál és a Feketevérűek

Tartalomjegyzék

Köszönetnyilvánítás

Előszó

Bevezetés

1. fejezet **A Teremtés titkai – az Alfa és az Omega**

Hit a tudás erejében

A Legfelsőbb Személyiség, a Teremtő Tudat

A Lélek szentsége

A négy fő teremtmény

Annótiusz, a teljhatalmú Tudat

2. fejezet **A Szent Hármasság és a Szellemi Piramis**

A Tudás és aspektusai

A legősibb Szent Hármasság

A transzcendentális lovagi tudás

A Szellemi Hierarchia tagozódása

A fejlődés komplexitása és fokmérői

3. fejezet **A mitológia és a valóság viszonya**

Felemelkedés az alsóbb valóságszintekről

Az individualizáció értelme

A mágia Atyja

Az eredeti filozófia megfertőzése

4. fejezet **Lelki Kasztok, Páholyok, Vérvonalak és Fajok**

Lélektani felkészülés a valóságra

Teremtett lelkek és fejlődő lelkek

Elvont atlantisziak

Ismeretlen kultúra: a Zanteonok

Lelki kaszt, lelki faj és testi faj

A Szent Grál és a Feketevérűek

Lelki Páholyok

5. fejezet **Földönkívüli intelligenciák beavatkozásai**

Az élet fogalma

A kis szürkék – a Reticuli Rend

Elementálok vagy Angyalok?

A fajok bölcsője

Az anyagi testű fajok végzete

A zsidóság eredete

Utószó

Ajánlott programok

Szárász György munkássága

Bevezetés

A hit egyidős az emberiséggel. De vajon honnan származik a hit? Mi a hit valójában? Életünk nagy részében ezen kérdések felett általában könnyedén átsiklunk és megelégszünk annyival, hogy a hit egy természetes tartozékunk, mert mindenkiben van belőle valamennyi. A hit tehát közös emberi jellemvonásunknak tekinthető. Imígyen kijelenthető, hogy a maga módján mindenki hisz valamiben: ki Istenben, ki a félistenekben, ki az angyalokban, ki a Sorsban, ki a Gondviselésben, ki a jó szerencsében, ki az igazságában, ki az elméleteiben, vagy éppen paradox (önellentmondó) módon azt hangoztatja magáról, hogy ő nem hisz semmiben.

Holott, ha jobban belegondolunk, az csapja be magát a legjobban, aki abban a látszatban él, hogy ő bizonyos értelemben *hitetlen*. Például ateista, gyaur vagy káfir, amolyan kételkedő, akit nem lehet meggyőzni egy számára érzékfeletti valóság vagy lény létezéséről és hatalmáról.

A hívő nem feltétlenül visel vallási köntöst, mint ahogyan a hit nélküli ember sem feltétlenül ellenzője a hitnek. Bár az én személyes meglátásom szerint – amint azt fentebb kifejtettem – minden ember zsigerileg hisz valamiben, csak azt a maga módján, tudatossági szintjén teszi. Emlékezzünk arra, hogy van, aki éppen abban a meggyőződésében hisz, hogy ő nem hisz semmiben.

Ebből következik, hogy a hit olyan a lélek számára, mint a levegő a testnek. Önkéntelen, ösztönös és éltető szubsztancia. De erre még később visszatérünk.

Jómagam nem óhajtom minősíteni a személyes hitet. Teljes mértékben megértem és elfogadom, ha ma sokan úgy vannak ezzel, hogy vagy követik a felmenőik hagyományait, családi tradícióit, mondván, ha jó volt nekik, akkor nekünk is megfelel, vagy eleve távol tartják magukat a hit ingoványos talajától, mivel az számunkra nem ad kellő biztonságot és stabilitást.

A mi szempontunkból a kulcsmomentum nem is az lesz, hogy hisz-e az ember vagy sem, mert ebből megannyi véresebbnél véresebb hitvita, vallásháború és politikai ideológia született már az idők folyamán, amitől én kategorikusan elhatárolódnék, sokkal inkább a megszokásra, a beidegződésekre és a zsigeri viselkedésmintáinkra szeretném felhívni a figyelmet.

Merthogy, ha jobban belegondolunk, mi már nem is nagyon teszünk fel olyan evidens kérdéseket, mint például: kiben vagy miben, s legfőképpen miért hiszünk egyáltalán?

Netán úgy véljük, hogy ha és amennyiben a szüleink vagy nagyszüleik jó megvoltak a maguk hitbéli meggyőződésekkel, akkor azok javarésze majd nekünk is elégséges lesz.

„*Nem kérdezni, csak hinni kell.*” – szokták mondani. Én ezen a ponton ismertem fel azt még egészen fiatalon, hogy ez nem helyes, s nem is kielégítő magyarázat a számomra.

Ezenfelül gyakran összekeveredik erkölcsstanunkban a *kérdés és a kétkedés* problematikája. Pedig aki jóindulatból kíváncsi, általában csak hitének réseit, illetve hézagjait szeretné betömködni vagy kijavítani Ezt szokták aztán félreérteni, támadásként értelmezni és hol a tekintélytisztelőre, hol a tradíciókra hivatkozva végső soron leminősíteni vagy elutasítani. Azonban, ami itt a háttérben meghúzódik, álláspontom szerint az a hit leglényege.

Valószínűnek tartom, hogy szüleink, nagyszüleink vagy akár szépapáink annak idején már maguknak sem válaszolták meg kielégítően a kérdést, mely szerint *mi is a hit, miért hiszek és kiben hiszek egyáltalán*.

Minden bizonnyal a szokások és a hagyományok miatt nem volt sok választásuk: „*ez volt, ezt kellett szeretni*”. Úgy érzem, hogy kérdezni nemcsak lehet, hanem szükséges is, hiszen szabadon gondolkodó lények vagyunk/volnánk.

S ahogy végigvezettem ezt a gondolatmenetet magamban, arra jöttem rá, hogy nincs kielégítő és megnyugtató válasz ezekre a hitbéli kérdésekre. Ugyanis, ha mindenki az elődei miatt hisz, akkor senki sem tudja megalapozni felmenőinek hitét a jelenében, így aztán csak hozzávetőlegesen hisz, nem 100%-ban. Ez a megszokás jelensége. De elegendő alap hinni pusztán megszokásból?

Voltaképpen akkor kicsoda vagy micsoda lehet a hit kútfője? A keresztényeknél a Szent Biblia, Isten feltételezett szavai számítanak forrásnak. Sokan ebben hisznek. Én is mélyen hívőnek tartom magamat, de más értelemben. Csak azt szeretném tudni, hogy akik a hit alapjait anno lefektették, úgy gondolták-e az elveiket és alapvetéseiket, mint ahogyan azok a jelen korban hozzám különféle tolmácsok és interpretációk útján eljutnak. Mert hát én nem azon a nyelven beszélek, nem ismerem azt a szokásjogot, más a nemzetiségem, eltérő a lelki hovatartozásom és még a kultúráim is, másféle dolgokat tanultam az iskolában, és így tovább.

Újabb kérdés vetődött fel bennem: biztos, hogy mindent hiánytalanul papírra vetettek abból, amit az égiek üzentek? S amit leírtak, azt helyesen értelmezzük-e manapság? Úgy tudom, történt kanonizálás is, vagyis emberi elmék döntöttek afelől, mi kerüljön bele, illetve mi maradjon ki a szent iratokból. Ez esetben minden tökéletesen helyesen, isteni sugallatra történt? Hallottam, hogy komoly viták és szavazások folytak ez ügyben. Szabad ilyet csinálni Isten igéjével? Mindezek tükrében akkor most még mindig Isten szava – minden egyes szava – a hit kútfője, vagy csak részben, a szelekciós munka eredményeképpen visszamaradt töredékek? Vagy az már nem is hit, hanem inkább vallás? Játék ez a szavakkal vagy tényleg érdemes a végére járni?

Nos, a helyzet úgy fest általánosságban, hogy közmegegyezéssel hiszünk valami olyasmiben, amit konszenzuális módon hoztak létre egyes tekintélyszemélyek, majd azt elfogadták az őseink. Nem minden elődünk ugyanazt, hanem mindenki a saját hite szerinti verziót. Például van, aki a kereszténység egyik vagy másik irányzatát fogadta el, míg mások a táltos hitet választották. De erre számtalan más példát fel lehetne hozni.

Én azt szűrtem le, hogy Isten igéje túl sok emberi kézen, vagy inkább elmén ment és megy át ma is. Ezek után nem meglepő, hogy azért az úgynevezett „*közmegegyezés*” sem megy zökkenőmentesen, illetve nincs teljes egyetértés minden kérdésben. A történelmi valóság azt mutatja, hogy több ezer egyház alakult az idők folyamán, jelezvén, hogy ők másképpen gondolják a hitelveket, mint a többiek. Így hogyan döntsön az átlagember?

Ilyenkor szokott eljutni a magamfajta gondolkodó – tehát az, akit még nem kebeleztet be, nem nyert meg magának egyik gyülekezet vagy irányzat sem – a saját individuumához, azaz a saját egyéniségéhez. Mivel az ember előbb-utóbb belefárad a keresésbe, hiszen nem tudja eldönteni, hogy kinek van igaza, inkább úgy gondolja, hogy hitét önmagán belül kívánja megélni. Talán

függetlenül minden felekezettől és vallástól, vagy esetleg tagként, de mindenképpen a külső szervezettől elvonatkoztatva, attól tisztos távolságban, voltaképpen a saját lelkében igyekszik megtalálni az isteni szót. Én is ezt tettem: kértem és megadatott. Találtam valamit, amit most közreadok.

Egy forrásra leltem, amiről később fogok részletesen beszélni. Ez a forrás nem a múltban volt, hanem a jelenben, nem ragaszkodott makacsul az elveihez, inkább úgy tűnt, nem elkötelezett egyik vallási-filozófiai rendszer vagy hittétel irányában sem, ergo *szabad*. Nos, egy olyan független, szabadelvű, jelen pillanatban létező forrásra bukkantam, amit nem sértenek a kérdéseim, mindenre lényegretörően felel, nem beszél mellé, nem akar befolyásolni és nem támaszt dogmatikus feltételeket a kommunikáció iránt. Elfogadja, ha más a véleményem, ha kétségbe vonok dolgokat vagy esetleg tudatosan vitatom a nézeteit, ugyanakkor tiszteli a szabadságomat, a szabad akaratomat, a hitemet, a meggyőződéseimet és ezzel – így mélyebben belegendolva – észrevétlenül bensőmben is mély tiszteletet és alázatot vált ki viszonzásul. Ennek a forrásnak tettem fel ezer meg ezer kérdést a hitről, az életről, Istentől, a teremtésről, az élet kezdetéről és értelméről, a végről, a létről, egyes történelmi eseményekről, az ember kialakulásáról, céljairól és hasonlókról. Ő pedig nyugalommal és mérhetetlen alázattal mindig úgy válaszolt és csak annyit közölt, amennyit be tudtam fogadni, s ami mindig továbbvitt egy lépéssel a megértés irányába. Nem állítom, hogy most mindent értek, de több mint húsz év távlatából visszatekintve akkori önmagamra, sok minden átváltozott bennem a világgal, az emberekkel és Istennel kapcsolatban.

Jobban tudom őket és ezáltal önmagamat is szeretni, lévén talán már picit jobban értem és kicsit tisztábban látom őket. Ezekről az életem átértékelését kiváltó kommunikációkról, beszélgetésekről, tanításokról és megtapasztalásokról adok most hírt ebben a formában. Nekem ezek segítették elő a belső átalakulásomat. Ezek az információk tereltek és sarkalltak az újabb önismereti felfedezéseim felé.

Mivel én már csak olyan ember vagyok, aki szeret nevet adni a dolgoknak, egyszer megkérdeztem a forrástól, hogyan szólíthatom. Ő azt felelte, hogy bár a mibenlétét és a kilétét az emberi elme nem képes a maga valójában felfogni, de szólíthatom *mesternek*. Ez a mester-titulus akkor nekem nagyon magasztosnak, tekintélyt sugárzó és imponálónak tűnt, hiszen ebből az következett, hogy én vagyok a tanítvány.

Később rájöttem, ezt sem úgy értelmeztem, ahogyan kellett volna. Az iskolai és vallásbölcseleti tanulmányaimból indultam ki, melyek nyomán felhelyeztem őt egy polcra, s egyúttal tudattalanul ráaggattam milliányi elvárásomat. Természetesen magamat egy alacsonyabb polcra tettem, de ezzel is csak felesleges minősítésekbe futottam bele.

Jelen tudatosságommal rátekinve az akkori eseményekre, a véreben fortyogó lelkesedésre és az ifjonti hévre, már belátom, hogy akkor az úgy volt helyes.

Mindemellett ma már másképpen érzékelem őt, a mestert és fenntartom, hogy pár év alatt ez tovább fog változni. Szóval nem baj, ha úgy vetül le benned, hogy egy mester amolyan nagy tanítóféle, egy nagy lélek, egy felemelkedett tudatforma, vagy már eleve egy szuperfejlett intelligencia, ezek a feltételezések és előítéletek majd úgyis ki fognak bővíteni más dimenziókban tett megtapasztalásokkal a későbbiek folyamán. Ráérsz akkor meghatározni a kilétét, ha egyáltalán ez akkor még érdekelni fog.

Sokat tudnék még mesélni az akkori kissé suta, ugyanakkor roppant lelkes és eltökélt hozzáállásomról, de ettől megkímélem a kedves Olvasót. E helyett inkább bemutatom ennek a magasabb rendű látásmódnak az alapelemeit vagy legalábbis azok egy részét.

Ha méltónak találod, akkor értelmezd őket, töltekezz belőlük, fejleszd magadat általuk Te is. Meríts annyi inspirációt belőlük, amennyit csak képes vagy. Én is ezt tettem. Beépítettem

életem minden egyes momentumába, mivel csakis ez igazolhatja vissza számomra a hitelességüket.

Meglehet, hogy nincs szükséged történetemnek és tanításaimnak minden egyes részletére, ám ha csak egy is közülük tovább lendít és elősegíti a saját lelki ösvényeden való haladásodat, már akkor megérte magadba olvasztani azt. Nos, akkor kezdjük a legelején.